

som førtes efter den 19. Marts og hen til Slutningen af April. Jeg skal nævne ikke mindre end 4 Punkter, paa hvilke det blev ændret, saaledes som det vil fremgaa af en Skrivelse af 19. April 1910. For det første: Kommunernes Andel i Udgifterne til Mandskabets Indkaserering sættes i Overenskomsterne til 15 Øre pr. Indkvarteringsdag, medens den i Grundlaget var beregnet til 17 Øre i Sommerhalvaaret og i Vinterhalvaaret til 20 Øre. Det er en meget væsentlig Ændring, der her er foretaget, idet Betalingen pr. Indkvarteringsdag er sat op med henholdsvis 2 og 5 Øre. Endvidere er der indført den Forandring, at Officerernes Børns Skolegang skal betales, og der er optaget en Bestemmelse om, at Staten, hvis den vil optage Kaserneetablissemmentet m. m., skal ikke alene overtage den resterende Del af de til Bygningernes Opførelse og Inventarets Anskaffelse anvendte Beløb, men ogsaa betale Kommunerne en Afstaaelsessum, som man har ment passende at kunne sætte til Kommunens ved Indkvarteringen i Kasernen i Aarenes Løb foranledigede Udgifter beregnede uden Rentegodtgørelse. Det er ogsaa et meget væsentligt Punkt. Og for det fjerde er der indført den Forandring, at der ikke til Udgift for Kommunen beregnes nogen Godtgørelse for Kvarterafgivelse paa Kasernen til Underofficerer, og at Kommunen forbeholder sig, at der ikke afkræves Kommunen nogen Kvartergodtgørelse for Underofficerer, der tage Bopæl udenfor Kasernen. Hvis den afgaaede Forsvarsminister i Marts Maaned havde forlangt en Opgørelse over, hvad hele denne Ordning kunde komme til at koste, vilde man fra Hærens Side med Rette have svaret, at det var ikke det rette Tidspunkt til at gøre dette op, man kunde ikke endnu endeligt sige, hvordan Overenskomsterne vilde blive, men skulde først forhandle videre paa det Grundlag, der var opstillet af Kommissionen. Det er først, da man har forhandlet videre og alle disse Ændringer ere indførte, at man har en Overenskomst, som Kommissionen kan gaa til Statens Repræsentant, Ministeren, med og sige: Hvis man fra Statens Side gaar ind paa denne Overenskomst, er den endelig, thi Kommunerne ere villige til at gaa ind paa den. Først da er det Tid til at sige: Hvad vil det komme til at koste? Først da vil det kunne beregnes. Og saa snart dette Tilfælde indtraadte den 3. Maj, samme Dag, som en af disse Overenskomster kom ind til den daværende Forsvarsminister, lader han daværende Di-

rektør i Krigsministeriet Jørgensen paa Ministerens Vegne skrive til Generalkommandoen og gennem Generalkommandoen til Kommissionen, om den vil være saa venlig at opgøre, hvad det vil koste. Der er ingen Tid spildt. Saa snart man havde et Grundlag, paa hvilket man kunde beregne, hvor dyr denne Historie vilde blive, forlanges det fra Ministeriet at faa at vide, hvad det koster, men medens der blev spurgt den 3. Maj, er Kommissionen først den 31. Maj færdig med sin Besvarelse, og først den 10. Juni afsendes Svaret fra Generalkommandoen til Krigsministeriet og kan altsaa ikke komme Krigsministeren i Hænde før den 11. eller 12. Juli, naar det er blevet ham forelagt af hans Direktør eller andre Embedsmænd. Paa det Tidspunkt var det daværende Ministerium stillet saaledes, at der naturligvis for Ministeren intet andet var at gøre end at lade Sagen henligge uafgjort, indtil hans Efterfølger traadte til. Sagen laa fuldkommen aaben og uafgjort, da den nuværende Minister traadte til, han kunde gøre med denne Sag, ganske som han vilde, intet var foregrebet.

K. M. Klausen: Den højtærede Forsvarsminister udtalte i Eftermiddagsmødet, at jeg havde udtalt mig nedsættende om Værdistigningsskatten. Det har jeg aldeles ikke gjort. Jeg anerkender Værdistigningsskatten og mener, at den hviler paa et sundt og godt Princip. Men jeg mener, at Regeringen har anvendt Værdistigningsskatten paa en urigtig Maade overfor de 6 Garnisonsbyer her paa Sjælland. Det vilde have været mere ærligt handlet, om Ministeriet, den Gang det afsluttede disse Kontrakter, havde sagt til Byerne: I maa være forberedte paa, at der fra Regeringens Side vil blive forelagt Forslag om en Værdistigningsskat. Men de 6 sjællandske Købstæder have ikke vidst det allermindste om, at en saadan vilde blive foreslaaet af Regeringen. De have altsaa afsluttet deres Kontrakter under Forudsætninger, som de ikke kendte. Regeringen burde have sagt det. Det er muligt, at Byerne da vilde have stillet andre Betingelser end dem, de stillede, før de kendte noget til denne Værdistigningsskat, og det, at de ikke kendte denne Betingelse, bevirkede ogsaa, at Byerne trak sig tilbage og mente, at de nu ikke længere kunde være tjente med de Kontrakter, man ellers i Forvejen var enig om.

Jeg vil derefter gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Fredericia